

at han det sidste Aar var kommet op paa en betydelig Gage; men den beløb sig dog sikkert ikke til Halvdelen af det Beløb, som Direktøren i et andet stort Selskab nyder, og endvidere har Direktør Olesen til Fordel for Selskabet af sin Gage betalt saadanne Beløb, at hans Gennemsnitsgage ved Anstalten i de senere Aar andrager mindre end det Beløb, som hans Efterfølger begynder med.

Det ærede Medlem fra Nykøbing F. var ligeledes fuldstændig paa Vildspor i sin Omtale af de „grønne Laan“. Han siger, at det er noget, Direktør Olesen indførte. Jeg har faaet Oplysning om, at det her drejer sig om en rent human Foranstaltning, der var i Brug, længe før Direktør Olesen blev Forsikringsdirektør. Dens Formaal er at hjælpe de forsikrede til at holde Forsikringerne i Kraft ved Policelaan uden at skade Selskabet. Naar en Mand havde betalt i nogle Maaneder, en kortere eller længere Tid, og var kommet i Restance for andre Maaneder, laante Selskabet ham dette Restancebeløb. Hvis han kunde betale for næste Maaned, fik han Laanet paa forholdsvis rimelige Vilkaar. Det er noget, som siges at have virket gunstigt i det store og hele, og som er benyttet i forholdsvis meget beskedent Omfang, saa at den fantastiske Anvendelse deraf, det ærede Medlem antydede, nemlig at man ved Hjælp deraf skulde have lokket Million paa Million ud af Reassuranceselskabet, kun er grundløse Insinuationer.

Det ærede Medlem fra Ruds-Vedby (Svendsen) har givet en Fremstilling af Aarsagen til, at Direktør Olesen maatte tage sin Afsked fra „Tryg“, som efter min Mening er fuldkommen urigtig, og det er mig ganske uforstaaeligt, at det ærede Medlem vil fremsætte den Slags Paastande her i Tinget. Det ærede Medlem udtalte: „Vi ved ogsaa alle, hvorledes det endelig endte med denne Direktør, og hvordan det gik til med hans Afgang fra Selskabet; efter at der var rejst Anklage, og der skulde rejses Politundersøgelse mod ham, meldte han sig samme Dag, som han skulde møde i Forhør, paa en Sindssygeanstalt eller Nerveklinik og kom først ud derfra, efter at Anklagen var taget tilbage og Muligheden for Straf derved faldet bort. Jeg mener, at det ærede Medlem fra Saks-købing har gjort baade det Selskab og den Mand, han vil forsvare, en Bjørnetjeneste ved at drage disse Forhold frem her.“

Det vil selvfølgelig være for vidtløftigt for mig at referere hele denne Sags Enkelt-heder, og i det hele taget hører dette maaske ikke hjemme her. Jeg skal kun henviser til,

at Sagen, har været indgaaende belyst i Dagbladet „Politiken“ for 26. Februar 1914. Med den højtaerede Formands Tilladelse skal jeg oplæse nogle Linjer. Der staar om denne Sag:

„Det første, der kan slaas fast, er da dette, at selve Sagens Realitet drejer sig om de rene Bagateller, det rene Pjank — for at sige det lige rent ud. Sigtelsen for Mened er ikke af „Hafnia“ indgivet til Politiet, fordi Direktør Olesens Udsagn har haft Betydning for Udfaldet af den Sag, i hvilken han førtes som Vidne. Tværtimod, i denne Sag har „Hafnia“s Modpart anerkendt at skyldte det paastævnedes Beløb, og Udfaldet er dermed givet.“ Dernæst siges det senere hen: „Vi skal tilføje, at lige saa vel som de paagældende Vidnespørgsmaal drejede sig om rene Udenværker i den da foreliggende Sag, og det som Følge deraf var ligegyldigt for Udfaldet, om Direktør Olesen svarede „Ja“ eller „Nej“ paa Spørgsmaalene, saaledes er det ogsaa ganske umuligt at tænke sig en Interesse for ham selv personlig i enten at svare det ene eller det andet.“ Det er ogsaa mit Indtryk, at det var ganske ligegyldigt for Direktør Olesen, hvad han svarede; han havde ikke Skygge af Interesse i at svare paa den ene eller den anden Maade. Jeg skal, som sagt, ikke komme ind paa denne vidtløftige Sag — det vilde føre for vidt —, jeg skal endnu blot minde om, at der i „Politiken“ for Søndag den 1. Marts 1914 findes en indgaaende Redegørelse af Overretssagfører V. Byrdal. Overretssagfører Byrdal er jo bekendt ikke alene som en skarpsindig Jurist, men ogsaa som en Mand, hvis Retsindighed neppe nogen drager i Tvivl. Overretssagfører Byrdal fremfører her alle de stillede Vidnespørgsmaal og de givne Svar, og han konkluderer derefter med at sige: „Efter disse Oplysninger kan jeg ikke se, at der er andet tilbage af „Hafnia“s Anmeldelse for Mened end Hensigten. Det er en Kendsgerning, at „Hafnia“s Anmeldelse ikke har haft nogen Betydning for Rets-sagen imod Hr. Rasmussen, men „Hafnia“s uhyggelige Ræsonnement synes at være, at i Konkurrencekampen er ethvert Middel brugbart. Direktør Olesens Dødssynd er formentlig den, at hans Selskab har tegnet flere Forsikringer end „Hafnia“.“ Saaledes udtalte en anset Jurist sig offentligt om denne Sag, og jeg tror, at han er nok saa kompetent til at bedømme den som det ærede Medlem fra Ruds-Vedby.

Hvorledes selve Bestyrelsen i „Tryg“ saa paa Direktør Olesens Virksomhed, vil maaske bedst fremgaa af den Skrivelse, som Direktionen tilstillede Olesen samtidig